

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Základní škola a Mateřská škola Vraclav, okres Ústí nad Orlicí

Vraclav 52, 565 42

tel.: 465 482 115

e-mail: skola@vraclav.cz

www.zsvraclav.cz

Číslo projektu	CZ.1.07/1.4.00/21.2473
Název šablony	III/2 Inovace a zkvalitnění výuky prostřednictvím ICT
Vyučovací předmět	Český jazyk
Vzdělávací oblast	Jazyk a jazyková komunikace
Název DUMu	VY_32_INOVACE_3_3_10
Stručná anotace	Práce s textem, vyjmenovaná slova po P
ročník	3.
Autor	Mgr. Věra Fiřtová
Datum ověření	9. 2. 2012

VY_32_INOVACE

ICT/3/3/10

Vyjmenovaná slova po P

1. V textu vyhledej vyjmenovaná slova po P.

Byla jednou jedna princezna. Už ani nevím, jak se jmenovala. Ale co s určitostí vím, že její jedinou vlastností byla pýcha. Byla stále pyšná, ale už snad ani nevěděla na co. Jednou se vypravila na procházku. Přes rameno si nesla velkou kabelku, která byla tehdy v módě. No spíše než kabelku to připomínalo pytel. Věděla o sobě, že jí to sluší, že je krásná. Jen kdyby neměla tak velký ret. Lépe řečeno pysk. Aby to nikdo nevěděl, nosila princezna stále přes obličej závoj. Bylo to veliké tajemství, které nesměl nikdo vyzradit. Ale přesto se stalo.

V královské stodole bydlel netopýr Kvído. Jednou večer se nechal zlákat světlem z princeznina pokoje a nakoukl dovnitř. A nestačil se divit. Zjistil to největší tajemství celého království. I když nechtěl, musel to někomu říct. Vyprávěl o tom svému kamarádovi. Jeho kamarád slepýš to vysyčel na louce, kde právě včely sbíraly z květů pyl. A ani ty si to nenechaly pro sebe. Dokonce to zaslechlo i čertovo kopyto, které to vyzvonilo v samotném pekle.

Jak si princezna na procházce vykračovala, začala klopýtat. Klopýtla jednou, dvakrát, možná i třikrát, až přistála koleno na zemi. Už to vypadalo, že bude brečet, když v tom se začalo v trávě něco třpytit. Princezna ihned zapomněla na bolest. Oči se jí rozzářily. V trávě ležel prstýnek s červeným kamínkem. Přesně věděla, komu patří. Ale vrátit ho nechtěla. Navlékla si ho na prst a šla dál.

Když přišla domů, po prstýnku se už na zámku sháněli. Začala zpytovat své svědomí. Věděla, že pokud ho nevrátí, bude pykat. Otec ji jistě zavře do hladomorny. Vyběhla tedy do zahrady, kde bylo plno krásných květin. Jen u cestičky se nenápadně krčila neznámá květina. Byl to pýr. Princezna se dívala, jak si vítr pohrává s listy a květy této rostliny a přemýšlela o tom, co udělala. Začala se pýřit hanbou. Usilovně přemýšlela, jak prstýnek vrátit. Přemýšlela a přitom si pohrávala se svými

vlasý. Přesně jako ptáček, který se na princeznu díval a začal se čepýřit. A protože na nic nemohla přijít, rozhodla se, že řekne pravdu. Už od malička věděla, že lhát se nemá. Jakmile prstýnek vrátila, nejenže jí zmizel velký ret, ale přestala být i pyšná. Říct pravdu se opravdu vyplácí.